Č. 5351.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Podk. Rus): I. Rozhodovati o nárocích býv. uh. stát. fin. úředníka na území Podk. Rusi proti státu čsl. podle §§ 5 a 6 zák. č. 269/1920 přísluší min. fin., nikoliv hl. fin. řed. v Užhorodě. — II. Presumpce, že býv. uh. stát. úředník, nepodav žádost podle zák. č. 269/1920, se vzdává jakýchkoliv nároků proti státu čsl., nastává teprve uplynutím lhůty stanovené v § 4 cit. zák.

(Nález ze dne 5. února 1926 č. 2250).

Věc: Alexandr Sz. v Berehově (adv. Dr. Isidor Schletter z Prahy) proti ministerstvu financí stran reaktivování resp. vyplácení pense.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká nároku na pensi za dobu od 1. února do 30. června 1920, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl již za vlády maďarské státním exekutorem. Výměrem fin. řed. v Beregsásu z 23. ledna 1920 na základě podané žádosti a k ní přiloženého lékařského vysvědčení a na základě § 31 zák. čl. LXV : 1912 vzhledem k tomu, že u fin. řed. déle jednoho roku službu nekoná, dán ve smyslu § 33 cit. zákona s výhradou dodatečného schválení dočasně do pense koncem ledna 1920. Současně byla st-li vyměřena pense a dosavadní požitky koncem ledna resp. koncem března 1920 zastaveny. Pensijní požitky nebyly však st-li vypláceny. Podáním ze 4. července 1922, řízeným na min. fin., domáhal se st-l toho, aby mu byl poukázán plat se zpětnou platností od měsíce března 1919 a aby byl do aktivní služby jako státní exekutor zpět přijat, po případě aby byl pensionován. Podáním ze 13. února 1924 dovolával se st-l dekretu fin. řed. v Beregsásu z 23. ledna 1920, jímž byl dán do pense, a poukazuje na to, že dosud neobdržel ani haléře pens. požitků, žádal, aby mu nyní odpočivné požitky za 4 roky, t. j. od 1. února 1920 k výplatě byly poukázány.

Nař. rozhodnutím nebylo žádosti st-lově o převzetí do činné služby vyhověno a bylo vysloveno, že st-l, jenž nepodal ve smyslu § 4 zák. č. 269/20 resp. § 2 vlád. nař. č. 428/1920 Sb. ve lhůtě do konce června 1920 žádost za převzetí, pozbyl podle § 5 cit. zák. i jakýchkoliv nároků na pensi vůči čsl. státu.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil se nss v prvé řadě vypořádati s námitkou ve stížnosti uplatňovanou, že žal. úřad byl nepříslušným nař. rozhodnutí vydati, ježto prý jak výrok o výplatě pense, tak výrok o reaktivování přísluší hl. fin. řed. v Užhorodě.

Námitku tuto neshledal nss důvodnou. Na sporu jest v prvé řadě otázka, zda se st-l jako býv. uh. státní zaměstnanec stal státním zaměstnancem čsl., v druhé řadě pak otázka, zda mu přísluší pense podle předpisů uherských jemu svého času prozatímně vyměřená. Poměr býv. státních úředníků uherských k republice čsl. upraven byl zákonem č. 269/1920 v ten rozum, že se stávají státními úředníky čsl. jen za podmínek vytčených v předpisech tohoto zákona (arg. § 2 I. odst.). Úředníci tito

musejí tedy podati v předepsané lhůtě žádost za svoje ustanovení (§ 4), o žádosti této rozhodne příslušný ústřední úřad (§ 6 posl. odst.) a nepodají-li žádosti, platí o nich zákonná presumpce, že se uplynutím doby vzdávají bez jakýchkoliv nároků místa. Výrok o tom přísluší pak příslušnému ústřednímu úřadu.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že st-l žádost za přijetí měl podati, že ji však ve stanovené lhůtě nepodal a že v důsledku toho pozbyl všech nároků proti státu čsl. Učinil tedy úřad výroky spadající pod ustanovení § 6 posl. odst. a § 5 cit. zákona a ježto výroky takové zákonem samým vyhrazeny jsou úřadu ústřednímu, byl žal. úřad příslušným výroky takové učiniti. Pak ovšem jest námitka nepříslušnosti žal. úřadu bezdůvodnou. — — — — —

V řízení správním i ve stížnosti samé domáhá se st-l pensijních požitků od 1. února 1920. Žal. úřad žádost tuto zamítl s poukazem na ustanovení § 5. zák. 269/20. Při tom však úřad přehlédl, že vzdání se jakýchkoliv nároků presumuje se dle cit. zák. ustanovení teprve »uplynutím lhůty« scil. lhůty v § 4 odst. I stanovené. Ztráta nároku na odpočivné požitky víže se po zákonu samém teprve k uplynutí lhůty stanovené v § 4 cit. zák. a končící dnem 30. června 1920. Vyslovil-li tedy žal. úřad, že st-l pozbyl nároku na pensi i za dobu od 1. února 1920 do 30. června 1920, porušil zákon.

č. 5352.

Státní zaměstnanci. — Měna (Slovensko): Býv. uh. stát. úředník pensionovaný podle § 6 zák. č. 269/1920 nemá nároku na to, aby mu pense podle uher. zákona vypadající byla placena jinak než v korunách čsl. na základě relace koruny čsl. ke koruně rak.-uh. 1 : 1.

(Nález ze dne 5. února 1926 č. 2251).

Věc: Jan T. v Levici (adv. Dr. Pavel Gans z Prahy) proti expositure ministerstva zemědělství v Bratislavě stran úpravy odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem expositury min. zem. v Bratislavě z 23. prosince 1923 bylo st-li, býv. uh. stát. zvěrolékaři, sděleno, že min. zeměd. podle výnosu z 20. září 1923 ve smyslu § 6 odst. 1. zákona č. 269/1920 na jeho služby nereflektuje, že však jest mu vyměřiti zaopatřovací požitky, na které měl v době svého disc. odsouzení nárok podle zákonů uherských, platných dne 28. října 1918. V důsledku toho byl st-l dnem 1. ledna 1923 dán na trvalý odpočinek se sdělením, že o výměře pensijních požitků podle zákonů uherských dne 28. října 1918 platných se mu dostane zvláštního vyrozumění. Nař. rozhodnutím byly pak st-li dodatkem k cit. již výnosu vyměřeny pensijní požitky podle zák. čl. LXV : 1912 částkou 4780 K.

O stížnosti uvažoval nss následovně: — — —

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že st-li na místo 4780 maďarských zlatých korun, které byly podle zák. článků XVII a XVIII z roku 1892 zákonným platidlem, a ve kterých po názoru stížnosti odpočivné požitky st-lovy měly býti podle zák. čl. LXV : 1912 poukázány, byly